

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Marie Žiškové, v právní věci žalobce **J. K.**, zastoupeného JUDr. Petrem Jantačem, advokátem se sídlem Londýnská 53, Praha 2, proti žalovanému **1) Finančnímu úřadu pro Prahu 3**, se sídlem Drahobejlova 48, Praha 9 a **2) Finančnímu ředitelství pro hlavní město Prahu,** Štěpánská 28, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutím Finančního úřadu pro Prahu 3 ze dne 15. 10. 2001, č. j. 147957/01/003912/6650 a č. j. 147964/01/003912/6650, a proti rozhodnutím Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 4. 9. 2001, č. j. FŘ - 5592/15/01 a č. j. FŘ - 5593/15/01, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 7. 4. 2003, č. j. 38 Ca 606/2001-31,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Odměna advokáta JUDr. Petra Jantače **se určuje** částkou 2 558,50 Kč, která **bude vyplacena** z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Včasnou kasační stížností ze dne 28. 4. 2003 se stěžovatel (dále i „žalobce“) domáhal zrušení shora uvedeného pravomocného usnesení Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o osvobození od soudních poplatků za řízení o žalobě proti shora uvedeným rozhodnutím Finančního úřadu pro Prahu 3 a Finančního ředitelství

pro hlavní město Prahu. V odůvodnění napadeného usnesení soud uvedl, že dospěl k závěru, že návrh žalobce na zrušení napadených rozhodnutí nemůže být zjevně úspěšný. Při posuzování žádosti soud vycházel z toho, že na majetek žalobce byl v době vydání rozhodnutí oběma žalovanými prohlášen konkurs. Vyměření daně z příjmů fyzických osob za dobu před prohlášením konkursu se týká majetku patřícího do podstaty. Podle § 14a odst. 1 zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o konkursu a vyrovnání“), přechází prohlášením konkursu na správce konkursní podstaty oprávnění vykonávat práva a plnit povinnosti, které jinak přísluší úpadci, jestliže souvisí s nakládáním s majetkem patřícím do podstaty. Žalované správní orgány tedy nepochybily, jestliže rozhodnutí vydaná v daňových řízeních doručovaly správci konkursní podstaty. Napadená rozhodnutí byla tedy řádně doručena. Odvolání proti rozhodnutí žalovaného uvedeného ad 1) byla zamítnuta jako opožděná a proti těmto rozhodnutím o zamítnutí odvolání již odvolání podáno nebylo, ačkoliv to daňový řád připouští. Podle § 68 písm. a) s. ř. s. je žaloba nepřípustná, nevyčerpal-li žalobce řádné opravné prostředky, pokud je zvláštní zákon připouští. Žaloba podaná proti rozhodnutím žalovaného ad 1) je zjevně nepřípustná.

Pokud jde o rozhodnutí žalovaného uvedeného ad 2) soud vycházel z § 72 odst. 1 s. ř. s. Za den doručení napadených rozhodnutí je třeba považovat den 7. 9. 2001, kdy byla doručena správkyni konkursní podstaty. Žaloba byla u městského soudu podána dne 28. 11. 2001, tedy po marném uplynutí lhůty dvou měsíců od oznámení rozhodnutí doručením písemného vyhotovení. Soud proto posoudil podanou žalobu jako zjevně neúspěšnou a žádost o osvobození od soudních poplatků z tohoto důvodu podle § 36 odst. 3 s. ř. s. zamítl.

V kasační stížnosti žalobce namítal, že soud nesprávně dovodil, že byla-li předmětná rozhodnutí žalovaných doručena správkyni konkursní podstaty a nikoliv již žalobci samému, jedná se o postup v souladu se zákonem. Žalobce měl zachována před správci daně svá procesní práva, a proto napadená rozhodnutí měla být doručována především jemu. Prohlášením konkursu nemůže správce konkursní podstaty nabývat žalobcův majetek a to proto, že na něho nepřechází vlastnické právo, ale pouze jistý okruh práv procesních (vedení účetnictví, plnění povinností podle předpisů o daních). Správce konkursní podstaty se nestává v žádném případě prohlášením konkursu bez dalšího zástupcem úpadce, rozhodnutí mu neměla být tedy doručována ani z tohoto důvodu. Žalobu nelze proto označit předem jako zjevně neúspěšnou. Žalobce se cítí být diskriminován, jestliže je vyžadováno pro řízení před Nejvyšším správním soudem zastoupení advokátem, neboť jeho nemajetnost a současně nevzdělanost v tomto směru mu znemožňuje řádnou ochranu jeho práv před soudem. Proto navrhuje, aby věc byla současně předložena Ústavnímu soudu ke zrušení v řízení užitých zákonů.

V doplnění kasační stížnosti uvedl, že prohlášením konkursu se nemění procesní postavení žalobce v jiných řízeních. Zákon o konkursu a vyrovnání ve svém § 14 odst. 1 písm. d) zakazuje zahajovat po prohlášení konkursu jakákoli jiná řízení, v nichž by se rozhodovalo o majetku úpadce. Žalované finanční orgány neměly proto možnost daňové řízení vést. Žalobce odkázal dále na § 7 daňového řádu, podle něhož je správce konkursní podstaty pouhou „třetí osobou“, zatímco úpadce je osobou na řízení účastnou -proto se rozhoduje jen o jeho právech a rozhodnutí mu měla být rovněž doručena. V závěru žalobce navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení městského soudu zrušil pro nesprávné posouzené právní otázky a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle § 36 odst. 3 s. ř. s. může být účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, na vlastní žádost osvobozen od soudních poplatků. Dospěje-li však soud k závěru, že návrh zjevně nemůže být úspěšný, takovou žádost zamítne. Soud rozhodující o osvobození od soudního poplatku se tak nejprve musí vypořádat s otázkou zjevné neúspěšnosti návrhu. V případě, že dospěje k závěru, že návrh zjevně nemůže být úspěšný, nezabývá se už dále majetkovými a výdělkovými poměry účastníka, ale osvobození od soudního poplatku nepřizná.

Žalobce označil za soudem nesprávně posouzenou právní otázku výklad ustanovení § 14 a § 14a odst. 1 zákona o konkursu a vyrovnání, a to zejména ve vztahu k § 7 odst. 1 a 2 zákona č. 337/1992 Sb. o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“).

Podle § 14 odst. 1 písm. a) zákona o konkursu a vyrovnání má prohlášení konkursu ten účinek, že oprávnění nakládat s majetkem podstaty přechází na správce konkursní podstaty. Právní úkony úpadce, týkající se tohoto majetku, jsou vůči konkursním věřitelům neúčinné. Písmeno d) téhož ustanovení potom normuje, že řízení o nárocích, které se týkají majetku patřícího do podstaty nebo které mají být uspokojeny z tohoto majetku, mohou být zahájena jen na návrh správce nebo proti správci; jde-li o pohledávky, které je třeba přihlásit v konkursu (§ 20 odst. 1), může být řízení, s výjimkou řízení o výkon rozhodnutí, zahájeno jen za podmínek uvedených v § 23 a 24.

Podle § 14a odst. 1 téhož zákona prohlášením konkursu přechází na správce oprávnění vykonávat práva a plnit povinnosti, které podle zákona a jiných právních předpisů jinak přísluší úpadci, jestliže souvisí s nakládáním s majetkem patřícím do podstaty. Správce je zejména oprávněn a povinen vykonávat akcionářská práva spojená s akciemi zahrnutými do konkursní podstaty, rozhodovat o obchodním tajemství a jiné povinnosti mlčenlivosti, vykonávat práva a plnit povinnosti zaměstnavatele, rozhodovat o obchodních záležitostech podniku, činit za úpadce právní úkony potřebné k provozování podniku včetně uzavírání smluv o úvěru za účelem financování vývozu poskytnutého podle zvláštního zákona po předchozím souhlasu věřitelského výboru, zajistit vedení účetnictví a plnění povinností podle předpisů o daních. Povinnosti uložené úpadci tímto zákonem tím nejsou dotčeny.

Stěžovateli lze přisvědčit v obecné charakteristice postavení správce konkursní podstaty, kterou podal Nejvyšší soud pod bodem XIX. stanoviska R 52/98: Správce konkursní podstaty není účastníkem konkursního řízení, nýbrž má jako zvláštní procesní subjekt samostatné postavení jak vůči úpadci, tak vůči konkursním věřitelům. Nelze jej proto považovat ani za zástupce konkursních věřitelů (i když vlastně svou činností jedná v jejich zájmu), ani za zástupce úpadce (ačkoliv na něj přešla téměř všechna úpadcova dispoziční oprávnění). Ve sporu, v němž správce vymáhá ve prospěch podstaty pohledávku úpadce, je žalobcem správce konkursní podstaty.

Účinky prohlášení konkursu uvedené v § 14 odst. 1 písm. a) zákona o konkursu a vyrovnání znamenají, že na správce konkursní podstaty přechází dispoziční oprávnění nakládat s majetkem konkursní podstaty. V důsledku toho ovšem úpadce nepřestává být účastníkem hmotněprávních vztahů a na jeho místo nenastupuje správce konkursní

podstaty; úpadce je i nadále např. věřitelem či dlužníkem pohledávek a vlastníkem majetku, nesmí s nimi však disponovat (u vlastnického práva mu zůstává tzv. holé vlastnictví - *nuda proprietas*). Co se týče majetku, jenž do podstaty nenáleží, nejsou úpadcovy dispozice omezeny vůbec. Smyslem omezení úpadcovy dispoziční volnosti je zabránit tomu, aby mohl konkursní věřitele poškozovat.

Daňové řízení se podle § 40 odst. 11 daňového řádu prohlášením konkursu nepřerušuje. Smyslem této úpravy je zajistit správci daně možnost vyměřit daňovou pohledávku, vzniklou před prohlášením konkursu, kterou by posléze mohl do konkursu přihlásit. Na hmotněprávním postavení úpadce se nic nemění potud, že i nadále zůstává daňovým dlužníkem, a proto správce daně vyměřuje daň jemu a nikoliv správci konkursní podstaty. U daňového subjektu ovšem dochází k omezení jeho dispozičních oprávnění ve smyslu § 14 odst. 1 písm. a) zákona o konkursu a vyrovnání, což se nutně promítne i v rovině procesní v daňovém řízení, do něhož vstupuje jako tzv. třetí osoba podle § 7 odst. 2 písm. e) daňového řádu správce konkursní podstaty. Jako projev omezení dispoziční volnosti úpadce přechází na správce konkursní podstaty v souladu s § 14a odst. 1 zákona o konkursu a vyrovnání oprávnění vykonávat práva a plnit povinnosti, které mj. i podle daňových předpisů jinak přísluší úpadci, jestliže souvisí s nakládáním s majetkem patřícím do podstaty. To platí jak pro výkon subjektivních práv a povinností hmotných, tak i procesních. Správce konkursní podstaty má proto v daňovém řízení stejná práva jako měl úpadce: pro souzenou věc je mj. významné to, že se správcem konkursní podstaty správce daně jedná v daňovém řízení, týkajícím se daňové povinnosti úpadce, a jemu také doručuje rozhodnutí. Důsledkem přechodu oprávnění vykonávat práva a plnit povinnosti v daňovém řízení je rovněž to, že odvolání proti platebnímu výměru je oprávněn podat správce konkursní podstaty a nikoliv úpadce.

V daném případě byl na majetek žalobce dne 20. 10. 1998 prohlášen konkurs, a proto tímto dnem přešla oprávnění vykonávat uvedená práva a povinnosti úpadce (žalobce) na správce konkursní podstaty. Platební výměry, jimiž finanční orgány ukládaly daňové povinnosti na daň z příjmů fyzických osob za dobu před prohlášením konkursu, doručovaly tyto orgány správci konkursní podstaty a nikoliv úpadci; tento postup považuje Nejvyšší správní soud za správný a odpovídající procesní situaci, která v daňovém řízení nastala po prohlášení konkursu.

Pravomocným rozhodnutím o odvolání je daňové řízení skončeno. Šlo-li o daňovou pohledávku, která vznikla před prohlášením konkursu – jako tomu bylo v daném případě -, je správce daně oprávněn přihlásit ji do konkursu. Učiní-li tak, stává se stát, reprezentovaný správcem daně, účastníkem konkursního řízení v procesním postavení konkursního věřitele, přičemž přihlášená daňová pohledávka má povahu nároku, který má být uspokojen z konkursní podstaty. Řízení o tomto nároku může být zahájeno pouze na návrh správce [§ 14 odst. 1 písm. d) zákona o konkursu a vyrovnání].

V souzené věci podal žalobu proti rozhodnutí finančních orgánů sám úpadce a nikoliv správce konkursní podstaty. Nabízí se proto otázka, jak tuto procesní situaci posoudit.

Pro oblast civilního řízení soudního konstatoval Nejvyšší soud pod bodem XXIII. stanoviska R 52/98, že úpadce prohlášením konkursu neztrácí způsobilost být účastníkem

řízení o nárocích, které se týkají majetku patřícího do konkursní podstaty, ani způsobilost procesní. Žalobu o těchto nárocích, podanou úpadcem po prohlášení konkursu, je třeba zamítnout proto, že dispoziční oprávnění k majetku konkursní podstaty přešla na správce konkursní podstaty, tj. pro nedostatek aktivní věcné legitimace.

Toto řešení je přiléhavé pro civilní řízení soudní, nikoliv však pro správní soudnictví. Soudní řád správní obsahuje totiž v § 46 odst. 1 písm. c) speciální ustanovení, podle něhož soud odmítne usnesením návrh podaný osobou k tomu zjevně neoprávněnou. Jestliže úpadce v důsledku ztráty dispozičních oprávnění k majetku, který je součástí konkursní podstaty, není podle § 14 odst. 1 písm. d) zákona o konkursu a vyrovnání ani oprávněn k podání žaloby – kteréžto oprávnění přechází výlučně na správce konkursní podstaty –, je namístě jeho žalobu ve správním soudnictví odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. jako návrh osoby k němu zjevně neoprávněné.

Je-li žaloba podána osobou zjevně k návrhu neoprávněnou, potom je zřejmé, že jde zároveň o žalobu, která zjevně nemůže být úspěšná ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. s. Proto Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost, ač správnost závěrů shledal v jiných důvodech než krajský soud.

Návrh žalobce na přerušení řízení a předání věci Ústavnímu soudu za účelem zrušení zde užitých zákonů Nejvyšší správní soud neshledal důvodným. Žalobce zdůvodnil svůj návrh tak, že se cítí být diskriminován, jestliže je vyžadováno pro řízení před Nejvyšším správním soudem zastoupení advokátem, neboť jeho nemajetnost a současně nevzdělanost mu znemožňuje řádnou ochranu jeho práv před soudem.

Ústava v článku 95 odst. 2 stanoví, že dojde-li soud k závěru, že zákon, jehož má být při řešení věci použito, je v rozporu s ústavním pořádkem, předloží věc Ústavnímu soudu. Jak konstatoval Ústavní soud v nálezu sp. zn. II. ÚS 87/95, „toto ustanovení samo o sobě *stricto sensu* nezakládá subjektivní veřejné právo stěžovatelky, nýbrž je jen jednou z institucionálních záruk ochrany základních práv a složkou právního státu, jednak proto, že soudy jsou při svém rozhodování nezávislé a jedinou povinností, která pro ně z ustanovení čl. 95 odst. 2 plyne, je, že nemohou samy posoudit ústavnost právního předpisu, nýbrž musí věc postoupit Ústavnímu soudu v tom případě, kdy dojdou k závěru, že zákon, jehož má být při řešení věci použito, je v rozporu s ústavním zákonem (nyní v rozporu s ústavním pořádkem – pozn. soudu)“. Předpokladem přerušení řízení podle § 48 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a předložení věci Ústavnímu soudu tedy je, že soud, který o věci rozhoduje, sám dospěje k závěru o rozporu aplikovaného zákona s ústavním pořádkem; dospěje-li k závěru, že o takový rozpor nejde, není povinen – ba ani oprávněn - řízení přerušit a věc předložit Ústavnímu soudu, nýbrž je povinen věc sám rozhodnout.

V souzené věci Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že § 105 odst. 2 soudního řádu správního, stanovící povinné zastoupení, není diskriminační a ani jinak nezasahuje do ústavním pořádkem garantovaných veřejných subjektivních práv žalobce. Nejvyšší správní soud považuje za účelné poukázat na to, že tzv. advokátský proces je upraven též v civilním řádu soudním v § 241; ústavností tohoto ustanovení se již zabýval Ústavní soud v nálezu Pl. ÚS 43/2000, v němž konstatoval, že „současná právní úprava občanského sporného řízení umožňuje aktivní roli účastníků řízení bez zákonem stanovené povinnosti právního zastoupení před soudem prvního a druhého stupně. Účastník vystupuje v řízení před těmito soudy samostatně, má-li za to, že to vyžaduje ochrana jeho zájmů, může se dát v řízení zastoupit

zástupcem, jehož si zvolí (mimo jiné advokátem na základě udělené plné moci), nebo mu za splnění zákonem stanovených podmínek může zástupce ustanovit soud. V některých vymezených případech v zájmu efektivního a koncentrovaného průběhu řízení však zákon stanoví povinnost právního zastoupení účastníka řízení. Děje se tak konkrétně i v souvislosti s čerpáním mimořádného opravného prostředku, dovolání, kdy musí být dovolatel, který sám nemá právnické vzdělání nebo za něho nejedná zaměstnanec, resp. člen s právnickým vzděláním, zastoupen advokátem. Není pochyb o tom, že smyslem a účelem povinného zastoupení je poskytnout dovolateli kvalifikovanou právní pomoc na profesionální úrovni především proto, aby dovolání koncipované jako opravný prostředek, jehož čerpání je připuštěno jen mimořádně, vyhovovalo všem formálním požadavkům, a dovolací soud o něm mohl rozhodnout bez zbytečných průtahů. Při nazírání na právní úpravu povinného zastoupení účastníka v občanském soudním řízení jako celku a v jeho rámci jen v určitém rozsahu případů (dovolatel, pokud sám není právnicky vzdělán anebo za něho nejedná jeho zaměstnanec či člen s právnickým vzděláním, či za stejných podmínek žalobce v řízení o žalobě proti rozhodnutím správních orgánů) Ústavní soud nepovažuje napadené ustanovení za vymykající se ústavně garantovanému právu na přístup jednotlivce k soudu zakotvenému v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. V této souvislosti Ústavní soud připomíná, že povinné zastoupení advokátem v civilním řízení je institutem, který má své místo i v jiných evropských právních řádech, a i přes odlišnost jeho rozsahu se vždy vyžaduje u soudů vyšších instancí.“

Obdobně pro současnou úpravu správního soudnictví platí, že povinné zastoupení se vyžaduje pouze pro řízení o mimořádném opravném prostředku – o kasační stížnosti, zatímco v rámci řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu vyžadováno není a je tedy pouze na volbě (procesně způsobilého) účastníka, zda se dá zastoupit či nikoliv. Smyslem povinného zastoupení v řízení o kasační stížnosti je nejen efektivní a koncentrovaný průběh řízení, ale především poskytnutí odborné právní pomoci: řízení o kasační stížnosti je pro stěžovatele náročné nejen po procesní stránce, ale i ohledně vlastního předmětu řízení, jímž bývají často velmi složité právní otázky, v nichž by se stěžovatel bez právnického vzdělání ztěží dokázal orientovat. Obdobně již Vrchní soud v Praze v rozhodnutí publikovaném pod č. 512/1999 SJS konstatoval ohledně dřívější úpravy správního soudnictví, že povinnost zastoupení žalobce advokátem ve správním soudnictví podle § 250a o. s. ř., zejména při podání žaloby, která má specifické náležitosti, plyne z nutnosti právních, nikoli jiných odborných znalostí žalobce. Ustanovení o povinném zastoupení žalobce advokátem nezakládá nerovnost účastníků řízení; má naopak zajistit rovnost účastníků tohoto řízení tak, aby žalobce nebyl proti žalovanému správnímu orgánu znevýhodněn v důsledku neznalosti zejména procesních právních předpisů.

Ze zřetele nelze pouštět ani to, že odpůrcem fyzické či právnické osoby ve sporu u Nejvyššího správního soudu je správní orgán, jenž zpravidla disponuje profesionálním a práva znalým aparátem. Povinné zastoupení advokátem proto neznamená porušení rovnosti účastníků řízení, ale naopak její zajištění – nahlížíme-li na rovnost z materiálního a nikoliv toliko z formálního hlediska. Zastoupení advokátem tedy vyvažuje faktickou nerovnováhu, která by ve sporu mezi právním laikem na straně jedné a správním orgánem na straně druhé mohla nastat. Tento důvod se přirozeně neuplatní tam, kde stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná či jej zastupuje, má vysokoškolské právnické vzdělání: zde se předpokládá odborná způsobilost těchto osob, která jim umožní kvalifikovaně hájit jejich práva na soudě, a proto není důvodu po nich vyžadovat zastoupení advokátem.

Povinné zastoupení advokátem není ani překážkou přístupu k Nejvyššímu správnímu soudu. Soudní řád správní umožňuje v § 37 odst. 5 ustanovit usnesením předsedy senátu zástupce, jímž může být i advokát, navrhovateli, u něhož jsou splněny předpoklady osvobození od soudních poplatků a u něhož je to zapotřebí k ochraně jeho práv. Hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování v takovém případě platí stát, a nikoliv navrhovatel, jemuž byl zástupce ustanoven. Žalobci konec konců byl v souzené věci právě podle citovaného ustanovení advokát ustanoven; tím spíše se žalobce nemůže důvodně dovolávat neústavnosti advokátského procesu v soudním řádu správním.

Nejvyšší správní soud tedy k této otázce uzavírá, že povinné zastoupení advokátem v řízení o kasační stížnosti není v rozporu s ústavním pořádkem.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1, § 120 s. ř. s., když stěžovatelka neměla v řízení o kasační stížnosti úspěch a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly.

Žalobci byl pro řízení o výše uvedené kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát (usnesení Městského soudu v Praze ze dne 1. 6. 2004, č. j. 38 Ca 606/2001–75); v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.).

Výše odměny byla stanovena podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a to za dva úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě právního zastoupení a v doplnění kasační stížnosti ze dne 21. 6. 2004, a náhrady hotových výdajů, tedy ve výši 2 x 1 000 Kč a 2 x 75 Kč [§ 7, § 9 odst. 2, § 11 odst. 1 písm. b), d), § 13 odst. 3 citované vyhlášky], celkem 2 150 Kč. Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 408,50 Kč, odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Ustanovenému advokátovi se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 2 558,50 Kč.

Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. července 2005

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu